

вогнищеве ураження печінки (30 – злякисне і 35 – доброякісне).

Висновки. МДКТ із використанням багатофазного протоколу контрастування є достовірним неінвазивним методом диференційної діагностики злякисних і доброякісних новоутворень печінки. Чутливість і специфічність методу при злякисних пухлинах складає — 100 та 95,8% відповідно, при доброякісних — 100 та 95,3%. Диференційна діагностика гепатоцелюлярної аденоми і неускладненої форми гепатоцелюлярного раку потребує морфологічної верифікації завдяки подібним семіотичним ознакам при МДКТ.

ПРОМЕНЕВА ДІАГНОСТИКА ПОСТІНФАРКТНОГО РЕМОДЕЛЮВАННЯ ЛІВОГО ШЛУНОЧКА СЕРЦЯ У ХВОРИХ ПІСЛЯ РЕВАСКУЛЯРИЗАЦІЙНИХ ВТРУЧАНЬ

*Танасічук В.С., Федьків С.В., Бабкіна Т.М.,
Танасічук-Гажієва Н.В., Шпак С.А.*

Національна медична академія післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика, м. Київ, Україна

ДУ «Національний науковий центр

«Інститут кардіології ім. акад. М.Д. Стражеска»

НАМН України», м. Київ, Україна

Національний медичний університет

ім. О.О. Богомольця, м. Київ, Україна

Вступ. Суттєвого значення набувають методи променевої діагностики у хворих із хронічними формами ішемічної хвороби серця (ІХС) при ревазуляризаційних втручаннях для вивчення особливостей ремоделювання лівого шлуночка (ЛШ) серця, як головної чинника прогнозування перебігу ІХС.

Мета — вивчити вплив ревазуляризації міокарда на ремоделювання ЛШ серця у хворих із хронічною ІХС за допомогою сучасних методів томографічної візуалізації (МДКТ, МРТ).

Матеріал та методи. В роботу включені 84 хворих (вік 47-72 років, 38 жінок, 46 чоловіків) з хронічними формами ІХС, яким проводилось комплексне променеве дослідження серця. 24 (28,6%) пацієнтам проведено ендovasкулярну та хірургічну ревазуляризацію: коронарне шунтування – у 16 (19%), стентування коронарних артерій (КА) – у 8 (9,5%). Для оцінки ефективності ендovasкулярного стентування КА та коронарного шунтування хворих при ІХС проведено порівняльний аналіз структурно-функціонального стану ЛШ після ревазуляризації – 1 група (n=24) та у хворих при ІХС з ознаками ремоделювання ЛШ без хірургічного втручання – 2 група (n=60) для визначення впливу проведених лікувальних маніпуляцій щодо відновлення живлення серцевого м'язу. МДКТ-коронарновентрікулографію виконували на 64-зрізовому спіральному комп'ютерному томографі Brilliance 64 (Philips); нативне та контрастне МРТ дослідження проводили на апараті Ingenia 1,5T (Philips) з використанням спеціального програмного забезпечення для МДКТ та МРТ. За допомогою методів МДКТ, МРТ, ЕхоКГ, з використанням 17-сегментарної моделі ЛШ (American Heart Association 2002) стандартизовано визначали порушення регіонарної скоротності міокарду ЛШ. Відстрочене накопичення контрастної речовини при МДКТ та МРТ оцінювалось з використанням кількісного показника індексу трансмуральності (ІТ).

Результати досліджень та їх обговорення. За даними МДКТ, МРТ і ЕхоКГ у хворих після ревазуля-

ризації об'єм ЛШ залишався в межах норми або на нижній її межі порівняно з хворими без оперативного лікування, показники яких вказували на наявність дилатації ЛШ. Так, кінцевий діастолічний розмір (КДР) ЛШ–КТ становив (4,99±0,53) см і (5,71±0,66) см відповідно, p<0,001; КДР ЛШ–МРТ – (5,4±0,62) см і (6,57±0,74) см відповідно, p<0,01. Показник кінцевого систолічного розміру (КСР) ЛШ–КТ становив (3,08±0,71) см і (4,19±1,04) см відповідно, p<0,001, КДР ЛШ–МРТ – (3,3±0,69) см і (5,12±1,2) см відповідно, p<0,01; КДР ЛШ–ЕхоКГ – (3,47±0,71) см і (4,59±1,13) см відповідно, p<0,001.

Середні значення кінцевого діастолічного об'єму (КДО) та кінцевого систолічного об'єму (КСО) ЛШ в групах порівняння вірогідно відрізнялись за рахунок більш вираженого збільшення об'ємів ЛШ у хворих без оперативного лікування, ніж у пролікованих. Так, КДО ЛШ–КТ становив (133,2±35,97) мл і (213,78±75,19) мл відповідно, p<0,001; КДО ЛШ–МРТ – (113,13±25,4) мл і (244,18±59,4) мл відповідно, p<0,001; КДО ЛШ–ЕхоКГ (140,69±30,18) мл і (206,54±56,39) мл відповідно, p<0,001. Значення показника: КСО ЛШ–КТ – (55,94±36,22) мл і (125,67±78,42) мл відповідно, p=0,007; КСО ЛШ–МРТ (37,23±12,5) мл і (169,92±60,77) мл, p=0,002; КСО ЛШ–ЕхоКГ (57,21±27,31) і (113,13±56,95) мл відповідно, p<0,001.

Середня фракція викиду (ФВ) ЛШ також вірогідно відрізнялась у хворих після ревазуляризації міокарда і без ревазуляризації, отримано більш виражені ознаки зниження скоротливої функції серця в осіб 2-ї групи. Так, ФВ ЛШ–КТ була в середньому в 1,3–1,5 раза нижча і складала (60,0±14,10)% і (44,42±16,67)%, відповідно, p<0,01; ФВ ЛШ–МРТ – (67,33±7,42)% і (31,74±13,05)% відповідно, p<0,0001; ФВ ЛШ–ЕхоКГ – (59,96±10,89)% і (45,47±16,43)% відповідно, p<0,005.

У хворих без ревазуляризації міокарда з постінфарктним кардіосклерозом індекс трансмуральності ІТ–МРТ був вищий, ніж в осіб після ревазуляризації (3,33±1,39) і (1,33±0,57) відповідно (p=0,02), що супроводжувалось більшим порушенням регіонарної скоротності ЛШ (4,06±1,03) і (2,33±1,15) відповідно, p<0,01.

У хворих без проведення ревазуляризації КА мали ознаки гіпертрофії, збільшувались розміри лівого передсердя (p<0,01).

Висновки. МДКТ і МРТ є високоінформативними неінвазивними методами оцінки ремоделювання ЛШ серця у хворих з ІХС після ревазуляризаційних втручань. Проведення ревазуляризації міокарда при хронічних формах ІХС є позитивним прогностичним чинником, який дозволяє уповільнити і зменшити ознаки ремоделювання ЛШ.

ДІАГНОСТИЧНИЙ НЕЙРОВІЗУАЛІЗАЦІЙНИЙ АЛГОРИТМ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВО-МЕДИЧНОГО КЛІНІЧНОГО ЦЕНТРУ ПІВДЕННОГО РЕГІОНУ

Тещук В.Й., Тещук Н.В.

Військово-медичний клінічний центр Південного регіону України, м. Одеса, Україна

Вступ. Оцінюючи початкові етапи лікування пацієнтів з ГПМК слід пам'ятати про наявність «терапевтичного вікна» для проведення системної або інтра-